

Danmark. Terroren i Danmark går mot nye høyder. Det er mange offisielle og uoffisielle henvendelser. Odense, Aarhus, Rander og Grenaa har vært hjemstøkt av terrorbander som plaserer sprengbomber og brannbomber i forskjellige bygninger uten å beboerne får noe varsel. Mange menneskelig er gått tapt. Natten til 22. februar sprang det således 15 bomber i Odense og 6 personer ble drept. Den tyske øverstkommanderende Lindemann ansåes for å stå bak terroren, og under en togreise ble han utsatt for et attentat. Toget ble avsporet og ca. 100 tyskere ble drept, blandt annet flere høyere stabsoffiserer. Lindemann som kom ira attentatet uten skade, svarte med to attentater mot danske persontog. Ved det ene ble 10 drept og 20 såret. Fra det andre savnes det nærmere enkeltheter. - Østerrikske soldater i Kjøbenhavn, på vei til fronten fra Norge, gjorde mytteri, og det oppstod en 2½ times kamp før Gestapo ble herre over situasjonen. Ca. 300 falt på begge sider. Ca. 200 av mytteristene ble henrettet. - 300 danske fanger er overført til Tyskland. Danmark er ikke innbudt i konferansen i San Francisco fordi de ikke har noen fri regjering. Men landet er anerkjent som krigførende.

Tyskland. Berlin likner nå en stor kirkegård. Veiene mot Vst og Sør er sperret for siviltrafikk, og det er bare folk i den befestede sone av byen som for lov og evakuere. Bare noen få av statspresidents Goebbels kontorer og underavdelinger av utenriksministeriet er igjen, og Tysklands egentlige hovedstade er Berlin. Dresden er ikke lenger, den var, heter det i Das Reich. Den katastrofe som Dresden var utsatt for under det store flyangrepet, er uten like i denne krigen. Intet byområde er noen gang så radikalt blitt utslettet. Hele Dresdens indre er uten liv, husene så ødelagt at det ikke lages de mest primitive boliger av ruinene. Det var omtrent 1000000 mennesker i byen under det første angrepet. De overlevende søkte ut i forstedene som ble hjemstøkt under det neste angrepet. 200 000 drepte regnet de første meldingene med.

Frankrike : Etter møtet i Jalta innbød Roosvelt de Gaulle til et møte i Algir, men de Gaulle avslod. Forutsetningen var at innbydelsen skulle holdes hemmelig, men det hele ble kjent og skapte en viss spenning. Imidlertid hadde den raske og inngående orientering om Jalta-konferansens resultater til den franske regjering bidratt til å dempe den franske mistenning. - Årsklassen 1943, som var den eneste som i sin helhet unngikk å bli deportert til Tyskland, er mobilisert fra 15. januar. Årsklassen 1944 og -45 skal følge etter. 500 000 franske soldater skal få fransk, engelsk og amerikansk utrustning. De skal settes opp i 40 divisjoner, som i vårens løp vil bli en mektig faktor på Vestfronten. - Det skal opprettes fabrikkråd ved alle handels- og industribedrifter som har minst 50 arbeidere. De skal overvåke de sosiale tiltak og foreslå forbedringer i produksjons- og arbeidsforhold. De skal bestå av bedriftslederen og 5-8 arbeidere. - Som følge av bedringen i kullsituasjonen, blir reiserestriksjonene opphevet nå i Frankrike. -

— v —

SE OPP FOR PROVOKATØRER !!

SEND VIDERE!

VÆR FORSIKTIG!

SAMHOLD

Stapo
J 51839

1945

Nr. 2.

9. april 1945.

Tilbake til middelalderen.

Det rettssystem som tyskerne praktiserer, har mange nordmenn smertelig fått føle. Vi må helt tilbake til middelalderen for å finne rettergangsmetoder som ligner på dem som vi idag ser tyskerne bruker. I de fleste tilfelle blir det anvendt metoder som har en skremmende likhet med de berømte hekseprosessene i inkvisisjonens dager. Vi skjønner jo alle at vårt land er okkupert, og at rettspleien nødvendigvis må være hardere enn i fredstid, men de torturmetodene som tyskerne anvender er ikke et folk som kaller seg en kulturnasjon verdig. Ja, tyskerne kaller seg virkelig en kulturnasjon, ja de er etter egen mening til og med den europeiske kulturs forsvarene. I sannhet noen verdige kulturbærere. Vi har et bestemt inntrykk av at tyskerne er offer for en meget kjedelig begrepsforvirring, idet de forveksler kultur og vandalisme. Vi nordmenn har nemlig alltid ansett den nasjon som ved fredelige midler arbeider for å bringe verden fremover både åndelig og materielt for kulturens bærere, og vi beklager meget at vi ikke kan se noen likhet med dette, og de mål som nasityskeland arbeider etter. På den annen side anser vi den nasjon som med korte mellomrum setter hele verden i brand på grunn av sin umettelige herskesyke for å være vandaler. Som sagt, de brutale tyske rettergangsmetoder her i Norge har til fulle bevist på hvilket kulturtrinn tyskerne befinner seg. Vi nordmenn hadde under en fredsperiode på mer en hundre år greid å bygge opp et rettssystem som var et av verdens beste. Man arbeidet etter grunnprinsippet: Bevisbyrden hviler på anklageren. Idag lyder mottoet: Bevisbyrden hviler på anklagede. Ethvert barn kan jo her se hva som er riktig og hva som er galt. Og hva mere er, vi ble stilt ovenfor dommere som var fallstendig upartiske. Dommeren tok kun hensyn til autentiske beviser og på grunnlag av disse avsa han sin dom uten å ta personlige hensyn. En uskyldig mann kunne med stor trygghet se sin dom imøte. Dette er en rettspleie som er en kulturnasjon verdig, etter våre begreper.

La oss så se litt på hvordan "kulturnasjonen" Tyskland praktiserer sin høikultiverte rettsoppfatning. Som tidligere nevnt arbeider de etter prinsippet: Bevisbyrden hviler på anklagede. Og hva mere er. Hvem er dommere? Jo, det er Gestapos blodhunder eller blodhundralper i Statspolitiet. Disse avskyelige sadistene arbeider etter sine egne barbariske metoder som kun har sitt sidestykke i den middelalderiske inkvisisjon. Anklagen er alltid den samme: Illegalt arbeid til skade for den tyske krigsmagt. Ved hjelp av sine raffinerte torturmetoder driver de sine ulykkelige offere til å tilstå hva som helst, selv om de er uskyldige. Hva skal de stakars offrene gjøre for å bevise sin uskyld? Henviser de til andre, blir disse arrestert som medskyldige, også er man like langt. Drevet til vanvidd av pinsler tilstår de så den virkelige eller inbilte forbrytelse. Dette er kulturnasjonen Tysklands rettspleie. For oss som var nådd opp til et så høyt kulturelt nivå som vi var, virker dette dobbelt opprørende. Tyskerne er ikke psykologer. De trodde at de ved sitt redselsrøge skulle greie å gjøre oss til en nasjon av krystere og angivere. Men de forregnet seg som så ofte før. De kjente ikke til den norske mentalitet. Ved slike overgrep reagerer vi dobbelt sterkt, og blir ennu mer trassig og stålsatt. Disse rettslige overgrep har skapt et hat og en fanatisme mot tyskerne og alt tysk som vanskelig lar seg utrydde. De "nordmenn" som har søgt seg til tyskerne, og trofast følger i deres spor forbigår vi i stilhet. Det er jo brodne kar i alle land. De vil nok få sin lønn nå eller siden. Vi har tatt følgende lærdom av "kulturnasjonen" og dens "norske" sbytt-slikkers blodige regime: En rettferdig og tolerant lovgivning i forbindelse med en upartisk og ubestikkelig rettspleie, som gir enhver anledning til

voderfares full rettferdighet, er det mest bastante grunnlag en kultur-nasjon bygger sin eksistens på. Et samfunn som bygger på dette grunnlag bygger ikke på sand, men på det hareste grunnfjell. Dette samfunn vil fra øverst til nederst kunne sikre sine medlemmers rettigheter, og tvinge dem å utføre sine plikter. Det vil bli et godt samfunn.

V

Moderne "egg". For en tid siden kunne man fra London meddele at et nytt krigsinstrument var tatt i bruk, ti tonns bomben eller landskneuseren. Dette nye "egget" er det fryktligste våpen verden noen gang har vært vidne til. Bomben er 8 meter lang og over 1 meter i diameter. Den forener stor gjenomslagskraft med en enorm sprengvirkning over et utstrakt område. Noen få av disse kjempe "egg" er nok til å nivellere en relativt stor by. Det tyske våpen V1 og V2 blekner fullstendig mot disse gigantene. Ti tonns bomben forårsaker nemlig like stor ødeleggelse som 100 V1 eller V2, hvis sprengladninger veier 1 tonn. Detonasjonsvirkningen øker nemlig ikke proporsjonalt med vekten, med kvadratisk. Lancastermaskinene, som legger disse "kjempeegg", er nødvendigvis spesielt innrettet. Det tar seks mann halvannen time og feste jettebomben i flyets buk. En flyver som var med under det første toktet mot Bielefeldviadukten, beretter at maskinen "hoppet" 500 hundre fot i været da flyet ble befrikket for den store last.

V

Den person som skriver i Aftenposten under overskriften "Kampen mot forbryder ond" venter på svar på følgende spørsmål som vi tillater oss og gjengi i extenso: Når har den "norske heimefront" eller dens oppdragsgivere utenlands tatt avstand fra forbrytelser som vebnede vaneforbrytere har begått under politisk mæke? Når har disse kretser tatt avstand fra at vebnede banditter i "heimefrontens" navn bare i 1944 plyndret banker og kasser for 865 000 kr.? Eller plyndret bønder for kontanter eller matvarer? Svaret er: A L D R I. Hvis disse personer som fremkaster spørsmålet ikke alt vet det, så vil vi gjøre dem oppmerksom på at Hjemmefronten har hele folket bak seg, og at det har ubegrenset tillit til Hjemmefrontens Ledelse. Hjemmefronten garanterer de folk som den benytter seg av. Dette er nok for oss. Nasistene gjør stadig forsøk på å fremstille vaneforbrytere som Hjemmefrontens folk, men vi kan forsikre dem at de blir gjennomskuet med engang. Det norske folk ser utmerket godt forskjellen på simpelt tyveri og de handlinger som er rettet mot tyskere og nasister.

For en tid siden lot nasistene sin forhenværende kampfelle som hadde slått inn på forbryterbanen få den ære og bli skutt sammen med noen norske patrioter. Hans navn var Frank Stensrud. Han hadde flere gemene forbrytelser på samvittigheten, både mord og ran. For øvrig er ikke han den eneste kampfelle som har gjort seg skyldig i gemene handlinger. Blandt hjemmehørende frontkjempere har man fremragende eksempler på vaneforbrytere og asosiale elementer. Man må si at "heltene" fra Østfronten har vist en samfunnsbyggende holdning. Vi undres bare på hva de nasistiske pennehelter og spaltpoeter har å si til dette?

V

Samholds opptreden på avisarenaen har vært noe uregelmessig. Dette bunner i de slette økonomiske og tekniske forhold avisen i den senere tid har arbeidet under. Vår økonomiske protegé har på grunn av visse omstendigheter måttet melde pass. Hvis leserne derfor om mulig kunde hjelpe oss, ville det bevirke at vi kunne komme oftere ut, og med større sideantall.

V

Skogen skal snauhogges. Tyskerne kan ikke skaffe kull til jernbanetransportene i Norge og må fyre med ved. For å skaffe den skal skogen nå snauhogges i brede belter langs jernbanen og veier og vassdrag som krysser den. Riksfullmektigen for arbeidsinnsatsen Chr. Astrup har søkt å gi det utseende av at bare folket lojalt medvirker til hogsten vil det bli tatt fortlige hensyn. Vi har erfaring for at slike forsikringer ikke er verd det papiret de er skrevet på. Hjemmefrontens Ledelse har derfor sendt ut parole om at

Ingen må påta seg eller hjelpe til med den hogst som er planlagt av nasjonalmyndighetene. Enkelte bedriftsledere har i byen (Oslo) har nå fått ordre om å innlevere lister over alle mannelige arbeidere og funksjonærer under 30 år. Det er sagt at de skal registreres til vedhugst. Arbeidsgiverne må være påakt her og selvsagt må ingen levere inn slike registrerings skjemaer.

V

FRÅ HJEMMEFRONTENS LEDELSE. - TIL ALLE NASJONALSITNEDE INDUSTRIDRIVENDE.

Beskjiftigelsesspørsmålet idag.

Den kunstige eliminering av arbeidsløsheter skapt ved krigen, som nazipampene har tatt til inntekt for sitt system synes å slå om i en omfattende arbeidsløshet. Den kommende tid vil derfor stille bedriftsledelsene på en alvorlig prøve når det gjelder elasticitet og opfinnsomhet. Selvom bedriftsledelsene til måtte finne fram til individuelle løsninger, vil vi likevel nedenfor angi hvisse hovedlinjer: 1. Oppryddings-, reparasjons-, og vedlikeholdsarbeider settes i gang i størst mulig utstrekning. 2. Forestående anleggsarbeider settes igang hvor der er mulig, herunder f.eks. nødvendige nedrivingsarbeider for rydding til nyanvendelse, planlagde nybygninger settes igang hvor material- og redskapssituasjonen gjør det mulig, og under alle omstendigheter bringes planene frem til anmeldelse. 3. Ønskelige veiarbeider av viktighet for distriktes industribedrifter påbegynnes, selvom det blir et dyrt nødsarbeid og ikke i seg selv gir bedriftene økonomisk avkastning på samme måte som produktiv industrivirksomhet. 4. Det henstilles til de ansatte fra jord og skogbruk eller fiskerinæring og gå tilbake til disse næringer, likesom det henstilles til alle som kan skaffe seg annen beskjeftigelse og gjøre dette. 5. I påvente av senere gjennoptagelse av driften bør bedriftene søke igangsett vedhogst til eget behov å om mulig også til dekning av brensel for de ansatte.

Den del av de ansatte som ikke på de under 1-5 nevnte eller andre måter kan få beskjeftigelse, permitteres alternerende inntil videre, med en understøttelse som må variere etter forholdene og bedriftens økonomiske evne. Permisjonsunderstøttelsen bør dekke det absolutte eksistensminimum. Det er ikke nødvendig fra arbeidsgivernes side og trekke skatter fra de hvis inntekter ligger på et eksistensminimum. Det er ikke til å undgå at disse endringer i arbeidsforholdene medfører endring i arbeids- og lønsvilkårene som arbeidere forutsetter å få gjennomført et hvist varsel. Det vil kanskje virke fremmed både for arbeidsgivere og arbeidere at det under disse forhold må gå til oppsigelse av arbeidere, men det må være klart at dette må til for at partene fritt skal kunne få ordnet sine egne forhold. Det gjelder derfor at enhver bedrift som må gå til dette skritt, på forhånd har klarlagt forholdet for sine arbeidere enten ved direkte konferanse med dem eller gjennom konferanser ved tillitsmennene. Det er av største betydning at bedriftene står i intim kontakt med sine arbeidere om disse ømtålelige problemer.

- V -

Engelands innsats i tall. Englands tap etter fem års krig utgjør en totalsum på 733 000. Av disse er 563 000 fra hær, fly og marine, 34 000 fra handelsflåten, og 136 000 sivile. Det er ialt drept 263 000 hvorav 7 000 barn og 24 000 kvinner, de resterende 17 000 er skadet, såret, eller tatt tilfange. England har ialt bygget over 5 700 fartøyer heri innbefattet krigsmarinens tonnasje på 1,9 mill. tonn. Handelsflåten nybygginger har en tonnasje på 4,5 mill. tonn. Av fly er fremstillet langt over 100 000. Av geværer er produsert omlag 2 mill., og maskingeværer over det dobbelte. Omlag 2500 handelsskip er senket. Importen var som følge herav sunket fra 55 mill. tonn til 23 mill. tonn på et vist tidspunkt. Folkes totale forbruk er redusert med 21 %. Forbruket av fettstoffer og ost er gått ned med 14 %. På kjøtt og fløsk er tallet 24 % og for frukt og syltetøy 51 %. Sivilforbruket av klær er sunket til det halve, og av innbo er der sunket til 23 % av førkrigsforbruket. Hvert 3 hus i landet er krigsskadet, og hvert 30 er ødlagt eller gjort ubabolig.

Et av de store etterrigsspørsmål.

Blandt de probelemer krigen har medført, har særlig finansprobelomene krav på en radikal løsning. I denne forbindelse kunne det kanskje være av interesse å se på den belgiske finansminister Gutt's finans-tekniske operasjoner for å avverge inflasjonen. Hans bestrebelsler gikk i første rekke ut på å inndra de gamle sedler og fryse en stor del av eventuelle banktilgodehavender. Hans håp om derved å få eliminert alle komponenter til inflasjonen ble dog gjort til skamme. Dette foranlediget Gutt til å lansere pengereformer av mer radikal art. Han forfektet her den anskuelse at all løs eller fast eiendom som var erhvervet under den tyske okkupasjon burde tilfalle staten. I praksis vil dette si at det som overskrider et maksimumsbeløp på 50 000 francs erhvervet under okkupasjonen for størstedelen overdras av staten. Mellom 100 000 og 500 000 konfiskerer staten fra 70 % og oppover, og a-It over 500 000 tilfaller staten. En person som har tjent 350 000 francs i løpet av okkupasjonstiden tilates således beholdt en sum på 50 000 francs + 20 % av totalsummen dvs. 70 000 francs, altså ialt 120 000 francs. En konsekvent gjennomførelse av disse drastiske finanstekniske forholdsregler vil etter finansministerens mening innbringe staten en formue tilsvarende 7 milliarder norske kroner. at den

Det som imidlertid glæder oss mest er ansamling av samfunnsparasitter tilsvarende vår brakkeadel har fått unngjeldt for sine manipulasjoner. Vi håper nå bare at våre egne mynigheter ikke er mindre radikale overfor de samme problemer som finansminister Gutt, og ikke mindre konsekvente når det gjelder løsningens iverksettelse overfor pengepugere og profitthajer (grunnstammen i den degenererte og forbonete brakkeadel) som fraterniserer med fienden, og svek forsvarsfronten i landets skjebnetime.

En fremstående nasist skal ha sagt:

Det er ikke lenger nødvendig for oss å dra til fronten. Fronten er kommet til oss. Dette kan han jo ha evig rettt i. Men, hva mere er, dette gjelder i like høy grad for oss. Den moderne krig har ført oss derhen, at sivilbefolkningen også er soldater, som har en oppgave som er like farofull som front-soldatene. Det er dette faktum vi må se i øynene. Mange tankeløse mennesker slenger ut sine overfladiske bemerkninger i øst og vest. De kan ikke skjønne meningen med sabotasjen. De mener at risikoen er for stor. Den sette så mange liv i fare. Disse mennesker bør legge seg følgende strofer på sinne: Den som intet våger han intet vinner. Vi vet naturligvis like godt som de at vi ved nesegrus underkastelse kunne opnå en viss sikkerhet for liv og lemmer, men vi tror likevel at det norske folks innstilling bedre kan uttrykkes med Lord Byrons ord: Heller dø som frimann, enn å leve som slave. Dette bør være enhver frihetselskende nasjons valgsprog, og vi har den tro at det også er det. Det beviser det faktum, at hele verden har reist seg mot overfallsmannen.

Vi er blitt bekjent med at folk som Fr. Eric aviser sender disse til Aftenposten som svar på forskjellige uttalelser som dette nasibladet er kommet med. Vi undres på hvor disse menneskene har tankene sine hen. Frie skrifter må ikke komme nasistene i hende. Det er jo innlysende at jo mindre rede nasistene og tyskerne har på vårt arbeide, jo bedre er det. Det har aldri vært regnet som god politikk å la motstanderen få greie på sine bevegelser. Tysk fredstilbud. Det er nå offisielt bekreftet fra engelsk hold at tyskerne har hatt en fredsføler ute gjennom en av Ribbentrops folk i Stockholm. Han foreslo separatfred med vestmaktene, på basis av at de okkuperte land ble rømmet og et moderat nazistyre skulle forsette å sitte ved makten i Tyskland. Hvis ikke tilbudet ble godtatt, truet tyskerne med å oppgi sin motstand i øst (!) slik at Tyskland ble bolsjevisert. Vestmaktene avviste naturligvis straks tilbudet og underrettet sin russiske allierte om det.

Samhold.

Under sin erobring av det europeiske fastland benytter tyskerne seg av en egen metode: det overfalt landene ett for ett, og forsikret hver gang nabolandene om at det ikke var den minste fare for dem. Men turen kom også til dem, som vi alle vet. Nu benytter tyskerne samme metoden når det gjelder våre stender, våre forskjellige laug, når det gjelder å presse dem under naziaket. Først tok de lærerne - som har reagert med en fast og enig nasjonal front, som vi tror og håper at de holder. Vi understreker her så sterkt som mulig at den nasjonale front både kan og vil seire om man bare holder sammen, om man bare bevarer enigheten. Hvis lærerne står fast på sitt standpunkt kommer N.S. ingen vei med dem. For lærerne står samlet - en for alle, alle for en. Etter hvert kommer turen til de andre laug. Løgene og juristene kommer i første rekke. De må ta eksempel av lærernes hold sammen. Vi tar tiltro til løgene, når det gjelder juristene er vi redd for en viss dvaskhet, en viss nøle-politikk, tilmed falsk snakk om nøytralitet. Ingen er nøytrale idag, man er enten mot eller med, enten er man nordmann eller man er landsforræder, enten kjemper man på den nasjonale front eller man tjener tyskerne. Juristene må være forberedt på å stå en støyt når nazistene nå skal prøve å presse dem inn i et nazilaug. De må stå samlet, handle samlet, møte presset samlet, - akkurat som lærerne i Oslo og Aker har gjort det og akkurat som vi tror løgene vil komme til å gjøre det.

Storkrigen går inn i en avgjørende fase nå til våren, ja om få uker. Kampen på den indre frontlinjen i vårt land går også inn i et avgjørende stadium. La oss vise tyskerne og quislingene at vi står mer samlet idag enn vi gjorde endog 9. april for to år siden, og at dette bør lære dem at vi aldri lar oss knekke.

Mord.

I Aftenposten for tirsdag 24. februar stod det avertøtt dødsfall: fenrik Kristian Aubert. "Døde plutselig 19. februar, 33 år gammel." stod det i annonsen. Følgende fakta foreligger: Kristian Aubert ble arrestert for ca. tre uker siden, og satt på Møllergaten 19. Han var frisk og sund på enhver måte da tyskerne tok ham, en staut, rakk og kraftig kar sier de som kjenner ham. Fjorten dager etter arrestasjonen får familien beskjed fra tyskerne om at han er død "som følge av indre lesjoner". Liket ble ikke utlevert. Derimot fikk familien utlevert asken. Klærne var også for tydelig bevis, derfor ble heller ikke de tillatt utlevert.

At Kristian Aubert er myrdet kan det ikke være fjerneste tvil om. De tyske bødlene har pint ham for å få noe ut av ham, og en eller annen mishandling har hatt døden til følge. Vi vet ikke hva, men kan tenke oss et spark i magen, et voldsomt knyttneveslag under øret eller noe lignende. Ett er sikkert: dødsattesten burde ha lydt: "mishandling med døden tilfølge" istedenfor det mangetydige "indre lesjoner". Det ville vært sannheteh.

Vi har her berettet fakta - om kanskje det uhyggeligste mord og den gemeneste misgjerning som tyskerne ennå har begått her i landet. Når man vet å fortelle, at Kristian Aubert ble pint i tre samfulle døgn, at tyskerne ikke fikk presset et ord ut av ham, og at de befalte fengselslogen å gjøre alt for å holde Aubert i live til "han hadde fått munnen på

glid", etterpå kunne han gjerne dø - så kan vi bare si at dette kan vi ikke gi bevis på. Hva vi sikkert vet er at tyskerne igjen har myrdet en nordmann, en av oss, en venn og bror - og vi skal ikke glemme det. Nå oppgjørets dag kommer, står Kristian Aubert fram som blodvitne ved Hansteens og Wickstrøms side.

En større heder kan ingen nordmann få.

Spre dette i flest mulig eksemplarer.